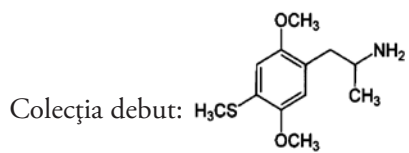

cer de rigips, nori de glet

Alin Ioan (n. 1981): Îi place să meargă cu bicicleta și să privească lumea prin obiectivul aparatului de fotografiat. Consumă multă cafea și muzică. A publicat poezie în câteva reviste. Locuiește în Arad.

Alin Ioan

cer de rigips, nori de glet

Editura frACTalia
București, 2016

Redactor: Andra Rotaru
Coperta: Cristina Florentina Budar
Tehnoredactor: Jora Grecea

Tipărit la tipografia editurii frACTalia

Alin Ioan
cer de rigips, nori de glet

© frACTalia, 2016
pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Editura frACTalia
Str. Saidac nr.6, bl.34, sc A, etaj 3, ap.15, sector 6
București, România
www.fractalia.ro

Comenzi prin email: comenzi@fractalia.ro

Sophie

„Scrie ca și cum ai săpa o vizuină.”

T. S. Khasis

intro

dau ușa batantă la o parte aerul și strada
mă copleșesc ca pe un nou-născut
nu mai am putere.

lumina ricoșează de pe vârful bocancilor
mă aplec și îi privesc câteva clipe jocul.

după povestea de seară
apăreau întrebările sophiei
„tata
de ce mor oamenii?”
iar eu rămâneam încremenit
de parcă un răspuns convingător pentru amândoi ar răzbi prin
țeastă
ar zbura câteva minunte deasupra patului
și apoi ar cădea pe covor precum o piatră aruncată
în apă

„crucile sunt ca oamenii”
îmi spunea fiică-mea desfăcându-și brațele (în jur
înmugureau crengile de salcie)
privind troița cu un iisus răstignit
rătăcit pe lângă sala polivalentă
iar explicațiile mele de prisos

își făceau cuib pe unul din brațele ei.

moment biographic, nu merită relatat

îți aduni hainele de pe uscător și neliniștea crește în ele
uite cum a așezat fică-ta piesele de joc
exact ca pe cutie și nu ne-am jucat cu ea deși i-am promis
ne jucăm mâine am mormăit cu ochii când la tine
când la jocul sophiei

de câteva zile îmi pipăi durerea de stomac
îi dau formă o șlefuiesc
cu ce o să-mi întâmpin de acum înainte fricile
după ce beau trei ouă crude de prepeliță dimineața
pe nemâncate
dacă nu am voie să mă apropii de cafea alcool prăjeli și dulciuri

vorbesc singur ca un personaj al lui lobo antunes: *ce aș face
dacă aș fi în locul meu?*

mă înconjoar de cărți cum bătrânii se înconjoară de blistere
și îmi fac strategii complicate să prind un șoarece

(îmi imaginez cum ridurile se întetesc
fără să băgam de seamă
văd șosetele murdare
dantura tot mai șubredă
și pielea tot mai străină)

ieșim pe balcon să fumezi

mă întrebi

 cum a trecut ziua de azi după ce a plecat marius
ca orice duminică nenorocită gândesc
fără să pot deschide
gura

te apleci îți lași capul cu încetinitorul ca în filmele clasice
pe umărul meu slab
plângi
lacrimile lucesc sub lumina aseptică
a felinarului
sunt stânjenit așa că-ți spun vezi că îmi uzi geaca
fugim care încotro
ne ținem ocupați cele câteva ore rămase.

e ora cinci fică-mea a intrat la cursul de balet
mă așez pe scaun în sala de așteptare
îmi scot din geantă cartea apoi îmi pun căștile și pornesc muzica
să nu mai aud zumzetul mămicilor

de data asta am venit hotărât să scap de discuțiile imbecile
și să pot citi liniștit între atâtea fețe responsabile

întrevăd ceva mult mai insuportabil
decât tot ce sunt nevoit să îndur zilnic

cronopii lui cortazar și *radiohead* îmi stimulează în cutia cra-
niană
secreția de serotonină

între neuroni care caută ieșirea
se produce o emulație confuză
mă grăbesc să pun eticheta *personal jesus*
și îmi imaginez zâmbetul stupid care mi s-a întins pe față

sună telefonul
e taică-meu care mă anunță că maică-mea a făcut diabet.

urcăm în tramvai, fiica-mea mă ține strâns de mână
căutăm să ne așezăm,
apoi, în timp ce desenează cu degetul pe fereastra aburită
o lume mai bună, privesc clădirile aureolate artificial. cu câteva
locuri mai în spate
o femeie își urlă poemul la mobil: „am fost la medic și are
polipi,
cum nu știi ce sunt ăia?
e carnea aceea ce crește în nas,
da, ca niște plămâni micuți,
ca niște boabe de fasole,
trebuie scoși.”

la următoarea stație ne trezim cu o rubedenie,
o femeie trecută de cincizeci de ani, care începe să vomite pe noi
aceeași poveste cu fiul cel mare care dorește partea lui de avere,
„vrea să vând garsoniera și să-i dau bani”, cu măritișul ficei,
cu eterna obsesie
a generației lor, cărora tinerețea li s-a consumat în comunism,
că nepoții nu mănâncă destul. o privesc hipnotizat, îi văd maxi-
larul cum se încleștează
după fiecare cuvânt.
acum vorbește despre morți, despre locurile de veci din cimitir,
despre cutare care dorește să-i cumpere locul, „vezi doamne, să
fie îngropată
lângă concubinul ei,

dar eu nu-l dau și gata.” aș vrea să-i spun să se oprească, să nu ne
încarce,
dar nu reușesc să-mi deschid gura. frica de moarte e înlocuită cu
spaima
că va rămâne un hoit după mine. nu vreau să împovărez pe
nimeni,
cu atât mai puțin pe fica-mea care în timp ce mă gândesc la
asta
dă veselă din picioare
și mă întrebă la ce stație coborâm.

aș vrea să existe un loc în care să ne retragem
să murim
ca elefanții.

chipuri familiare

voiai să vezi chipuri familiare
am luat telefonul, apoi ți-am
răspuns: nu pot să mă urnesc din casă,
eventual o să-mi trimit îngerul
să nu mai spargă semințe.

rămas cu atâta liniște
revărsându-se dintr-o dată ca o rugăciune
am vorbit de unul singur:
ce nu mănânci, să pui mamă la frigider,
liniștea se alterează cel mai repede fără Dumnezeu. și tot eu am
zis, ridicându-mi capul din palme:
n-am să deschid în seara asta nicio carte din bibliotecă
n-am să mă împiedic dimineața de sticle goale când merg
să privesc zațul din ibric timp de o
oră

n-o văd pe fică-mea
cum se strecoară la mine sub maieu și scobește
cu degetul arătător
după scame,
lumina ne înconjoară ca un nimb.

pe balcon nelipsita ceașcă de cafea
printre crengi de vie și frunze de iederă
norii — o vreme
gânduri despre plecare
trec pensionari cu plase
unii se opresc înaintea unei pisici ca în fața unei soluții
și își șterg sudoarea de pe frunte
alții își continuă drumul
vorbind singuri.

în lumea lor nu există cuvântul
depresie
nu îi preocupă așa ceva.

sunt zile de când pisoii pe care fiică-mea
l-a botezet jeremy
nu a mai venit pe la noi
îi punem în continuare mâncare și apă
de care se bucură alte pisici
ce s-au deprins să urce pe vița de vie.

norii continuă să se plimbe pe cer
la fel și pensionarii pe stradă
am început de azi ședințele de terapie
le dăstănui o parte din lașitățile mele
piscilor

care vin să mănânce

sophie m-a desenat pe un cal
și îmi zice
„uîte, tata, ești un cavaler.”

în tren cu t. s. khasis

suntem toți trei în tren în drum spre ineu
în jur oamenii nu par deranjați de aerul cleios ca o bomboană
topită în palmă
regret că nu mai este vară
și desenez cu degetul pe fereastră trasee pentru bicicletă
după ce am închis ochii m-am simțit ca un supraviețuitor
al sfârșitului lumii

un miros greu de wc ne străpunge nările

(tu nu esti pictor
tu nu faci tablouri îmi spunea cristi la telefon
pe când eu mă trezeam din beția propriilor cuvinte
făcându-mi-se încă o dată rușine
trecând compulsiv mâna prin barbă
rotindu-mă în gol pe balcon)

citesc khasis
și sunetul pe care îl scoate trenul aduce cu scrâșnitul meu din
dinți
despre care îmi povestește ara la trezire

fică-mea l-a desenat pe marius
bărbos plin de mușchi și cu o inimă mare
ce-i acoperă și pântecul
va rămâne necolorată pentru că e înăuntru și nu se vede

mă lămurește
apoi stăm o vreme cu ochii înțepeniți pe fereastră
un stol de păsări face în aer un cerc perfect
stima de sine a celor din jur în plase de rafie miros de tutun
 amestecat
cu transpirație și *iphone*-uri luminând sporadic
stolul de păsări se regroupează rapid ca o echipă de fotbal
după marcarea unui gol
mai fugăresc cu privirea câteva clipe pe fereastră
o turmă de nori ca pe o minge de cârpe
le zâmbesc împăcat fetelor mele
și mă scufund din nou în carte.

m-am trezit întins pe canapea. copila
se joacă la mine pe piept cu un *puzzle* din lemn. o savană,
un elefant, o pasăre deasupra lui
și un pui de elefant sub el.

femeia mă priveștete îngrijorată
aproape isterică, din spatele munților de vase nespălate
jucându-se cu câlții de păr ca niște spade tăioase,
momind cu arpacaș fiert peștii care plutesc flămânzi
prin málul galben de sub pleoape. învățăm
să fim o familie fericită din revistele de propagandă iehovistă.

apoi bătrânul
de la etajul întâi. îl aud zilnic cum scapă ceva,
de parcă el ar cădea
și muri.

tot ce îți dorești de la un om
într-o cutie de chibrituri.

scoate în fiecare zi o batistă din buzunarul de la piept
o miroase
o întinde pe masă, netezindu-i marginile,
în timp ce pe fața zbârcită îi crește de fiecare dată
un fluture cap de mort
cu aripile larg deschise.

până la urmă viața e doar un act de credință
îngropat foarte bine într-o pâine pe care timpul
o taie felii.

un oarecare își întoarce capul
spre răsăritul de la ora șapte și treizeci și trei de minute,
cerul albicios peste bălți,
în fundal un bloc ca un burete de bucătărie uzat.

o femeie își adună degetele într-un punct
„ducă-se dracului”.

ea mă privește ca și cum ar învârti un caleidoscop,
scoate din buzunar o pastilă și mi-o întinde tăcută,
îi zâmbesc și dau drumul unor bărcuțe din hârtie într-o carafă
cu vin.

seară *indian summer*, merg să cumpăr lucruri,
asfaltul acoperit cu frunze are acum
o putere de seducție incredibilă,
în dreapta, în parcare supermarket-ului,
lângă un bolid gri zăresc o țigancă cu fustele
până la pământ care își adună mucii în gura întredeschisă,
peste câteva secunde flegma
se sparge lângă roata mașinii.

lucrurile stau cuminți în geantă, fruntea
este traversată sporadic de lumina
străzilor plesnite.
în scara blocului,
un vecin beat lovește
cu bicicleta ridicată aproape la nivelul pieptului
balustrada de fier și peretele,
un mig destinat să se prăbușească.

din blocul de garsoniere de peste drum aud
o voce de bărbat care rostește tatăl nostru
pe un ton de mobilizare generală pentru război
și imediat lingurile încărcate se lovesc de dinți.

urmează o noapte cu lună plină, adorm
pe la jumătatea filmului *lucia y el sexo*.
diminează fetele

chicotesc în bucătărie și fac bufnițe din role
de hârtie igienică.

îmi aduc aminte visul:
sunt hăituit într-o sală de clasă de copii cu dinții
stricați, unul pe care îl cheamă david urlă:
prietenul meu imaginar ventilatorul
îmi spune să nu ascultați ce vă zice el.
o fetiță aruncă apă pe mine,
eu mă încrețesc ca o foaie de hârtie,
un băiețel mă taie fâșii cu o foarfecă,
un altul hidos de gras și mânjit cu cerneală
până la coate își lasă amprente peste tot,
apoi sună clopoțelul
rămân singur cu durerea de cap și cu *ieudul fără ieșire*
al lui ioan es. pop în geantă.

luni dimineață

stau tolănit, cu ochii într-un punct închipuit
pe perete. beau multă cafea,
ascult *noir désir*,
încerc să uit că e luni și în curând trebuie să ajung la job.
deschid ușa de la intrare și îmi abandonez fără remușcare
gândurile pe hol. ele mă așteaptă
cuminți în fața blocului ca un dric.

sună telefonul,
dacă îl ridic, o voce
de mort îmi va cere socoteală. îmi pun încă o cafea,
iau o pereche de șlapi de gumă, ies pe balcon
și privesc lumea
de sus.

toți ceilalți au plecat de mult, au stat în coloană în mașină
umplându-se cu căcat de la radio,
au claxonat, au stat înghesușiți în tramvai,
au evitat bălțile de pe stradă,
au scuipat deja de o sută de ori. acum
așteaptă cu nerăbdare pauza de masă, își numără
țigările din pachet, aruncă guma de mestecat
din gură.

beau un pahar cu apă, n-am motive
să mă lamentez. deschid ușa,

alerg pe scări spre ieșire, mă fac din ce în ce
mai mic,
încap fără efort în cutia de chibrituri,
sunt ars,
privesc nedumerit la ceilalți
căror fosforul bombat le lucește în jurul capului.
știu,
dacă închid ochii sunt pierdut.

de două ori

de două ori am luat cu mine cartea aceea și tot de două ori
am făcut pană cu bicicleta

așa că de fiecare dată când am coborât
am înjurat de dumnezeul cauciucurilor
și de cel al zilelor toride de vară
când asuzi doar mișcând agale din pleope

acasă
tot de două ori mi-am spus că ar trebui
să o citesc.

azi mă simt atât de pregătit pentru viață
încât dimineață când mi-am tras șlițul în baie
mi-am prins puțin
pielea pulii.
e tot un fel de pană mi-am zis
surâzând apoi în oglindă în timp ce mă spălam pe dinți.

seara am mers cu fică-mea la circ
în cort erau pe puțin 40 de grade
pe noi șiroiau apele ca la spălările ritualice

s-a anunțat începutul spectacolului
cercul se făcea deja în tribune

am văzut ochii mari
locuiți de suferință ai animalelor
aplauze frenetice în jur

am înghițit
amintindu-mi de un scriitor care urla
aproape cu spume la gură
cu două zile în urmă
pe o terasă dintr-o curte interioară unde se ținuse o lectură
publică
„e vreun angajat al barului pe aici?”

am șuierat printre dinți: mă piș pe el

apoi am închis liniștit ochii.

o văd pe sophie căzută peste bicicletă
are genunchii juliți
plânge
și se uită la mine
așteptând să-i spun
vorbe tămăduitoare

din gură
iese doar
un damf de alcool.

sunt la fel de neputincios ca o pisică
ce s-a căcat pe gresia rece din baie
și a scormonit cu lăbuța în zadar.

rem

m-am băgat cu grijă lângă ea în pat
după ce m-am asigurat că ferestrele și ușa sunt zăvorâte
copila este acoperită și doarme
angoasele mele stau ordonate pe spătarul scaunului.

îi aud respirația și asta mă liniștește
îi simt trupul cald întins lângă al meu
mâna mea stângă se întâlnește cu mâna ei dreaptă
oboseala mea se amestecă cu oboseala ei
sub pleoape rămășițele zilei se transformă.

nimic mai plăcut decât căldura degajată de palme
lumina neonului
se izbește de lama rece a cuțitului de tăiat pâine.

azi-noapte m-a trezit
scrâșnetul tău din dinți

un mic exces
copii desculți alergau prin cheaguri
bătând o minge de cârpe.

astăzi aş putea face orice
se avântă el să-i mărturisească
dirijând cu o voce slabă aburul proaspăt de cafea
rupând tăcerea ca pe un pliculeț de zahăr
pe când ea băjbâia prin bucătărie
în chiloți vizibil deranjată

de mâinile lui multiplicat
de ochii lui supuși

mă copleșești cu privirea asta
se rezumă ea să-i răspundă.

barba

îmi pipăi o vreme obrajii în oglindă
zâmbetul nu funcționează nici de data asta
la lumina neonului

dau drumul la apă
firele de barbă se scurg cu bolboroseli
alunecând pe suprafața emailată

un val de neliniște
când răsfoiesc poze vechi de familie

cu siguranță în zori când colegii de la serviciu îmi vor spune
în sfârșit ai intrat și tu în rând cu lumea
voi regreta barba
într-un moment de deznădejde

(secreția de testosteron o ia încrezătoare de la capăt
ce faci bărbate
și mă bate de câteva ori pe spate ca taică-meu
când apucăm să ne vedem să bem un pahar de țuică
să mimăm

echilibrul.)

stare de spirit:
un cocoș se zbate în zadar cu aripile întinse
sub încălțările cu noroi ale unei gospodine oarecare
al cărei chip răvășit se reflectă în lama cuțitului
când se apleacă să-i taie gâtul
pentru supa de duminică.

selfie

și când mi-am dat seama că mă oglindeam
în ceașca de cafea cu chipul livid
barba nerasă
privirea încercănată
alura unui pacient ce urmează să fie chestionat
m-am ridicat brusc de pe scaun
și am luat aparatul de fotografiat.
eram acum medicul în halat alb.
după o expunere lungă fără bliț
diagnosticul:
psihoză delirantă accentuată
și a apăsat pe declanșator. fâșii subțiri
de lumină se suprapun cu cele de pe pijama
iau o ultimă înghițitură de cafea
închid ochii
și plec.

existăm atâta vreme cât împlânzim ferocitatea
și asta numim dragoste

nici rutina nici grijile nici moartea

am uitat până și cuvintele care s-au zbatut zile la rând
să iasă din gură

e ca și cum te-ai ridica din pat dimineața
ai trage la o parte draperia și lumina ar inunda încăperea
și ai vedea reflectat peste tot un chip
pe care eu îl acopăr.

caniculă

ora prânzului
pe stradă nu e țipenie de om
canicula îi pironeste

în ascunzători. bărbatul se ridică de la masă
străjuit de scaune de plastic albe

la parterul unui bloc și chipul lui arsenie boca
între reclamele colorate

se întreabă în timp ce pornește la drum
„încotro-i ieșirea?” și tot el răspunde
oprindu-se și schimbându-și brusc direcția
„nu-i”

turla bisericii în soare

îl citesc pe v. leac dublat de vociferările alarmante
ale măică-mii și soacră-mii despre viață
iau o gură

de cafea și mă uit la ele ca un pește de sticlă
mi-aduc aminte cât stau așa cu gura căscată
cât de sictirit în legătură cu poezia mi-a părut vasile
când l-am întâlnit accidental ultima dată mai citesc

două trei texte
și apoi îi dau un sms lui k. că am început
să leg poemele lui leac

k. îmi răspunde: „foarte bine man
o să-ți dai seama când textele rulează în gol și imediat
urmează o reacție a lui leac
și aici e foarte bun.” ridic privirea
între mine și chipul soacră-mii plutesc cuvintele ei
RENTĂ VIAJERĂ pe cele ale lui leac

continui să le rulez „vinul s-a terminat.
am stins lumina
și-am început să fac genuflexiuni.”

Încălțările

o pereche de teniși
vreau să-i încalț și privirea îmi fuge
pe un strat de noroi uscat
rămas de la înmormântarea bunicii.

rememorez totul
în mijlocul camerei dinspre stradă muște
și o vază cu flori de plastic

nărilor căptușite cu vată
sunetul capacului frigorific

ochi în cârpe negre de jur-împrejurul sicriului
bărbați și copii imobili în curte
o grămadă de saci umpluți cu nisip

conversații despre răposată
prognoza meteo
cozonaci țuică și suc
fotbal
viață și moarte

pahar după pahar

nu pot să mă gândesc
decât la faptul că i-aș scoate pe toți.

femei bătrâne pun
moartea în carantină.

bărbați cu prosoape legate la braț
scot sicriul din casă
pe cer
norii se umflă când preotul
își ține cuvântarea
bancnote de un leu își iau zborul din coș.

dricul cu roți de lemn pe ulițe
îi cade glicemia maică-mii
când se acoperă groapa cu pământ
și cioclul primește găina neagră.

cu degetul arătător umezit în gură
mă aplec și încerc să schițez un desen
peste stratul de noroi uscat
din simpla nevoie.

scriu și rescriu. nu fac nimic.
atâta tot. prăbușirea ideală.

învăț mersul foarte încet ca meditația
unui călugăr budist.

dar poate că toate astea la un loc
valorează mai puțin decât un instantaneu
pe chipul unui mojiic ce vorbește
despre minunile lui arsenie boca
în alimentara de peste drum.

să stai pe o bancă într-o piață de cartier
înconjurat de blocuri
și să citești
să ridici capul sporadic și să privești trecătorii
să simiți vântul de septembrie
și să-ți aduci aminte
de adolescență

să-ți scoți femeia
de ziua ei
la un film de w. allen la mall
pe bani de la maică-ta

să urlî în gura mare că ești un impostor
te-a frânt fică-ta când ți-a zis după ce a văzut o cruce
pe malul mureșului „cred că au plantat
acolo un om”

să te trezești că ai aproape 34 de ani
ești un porc leneș

să te uiți dimineața în oglindă
și să-ți spui „astăzi vei fi cu mine în rai”
să bei liniștit o ceașcă de cafea și să crezi
că viața ta e mai mult decât un
clișeu.

ajung la casa de marcat, plătesc pentru sosul de soia,
ciocolată și fursec. dau să plec,
dar mă oprește agentul de pază.
se declanșase alarma și m-a rugat să trec
încă o dată pe lângă senzor,
apoi numai geanta.
„vă rog să o deschideți”,
„dar nu am decât câteva amărâte de cărți, o căciulă și o pereche
de mănuși în ea.”
„domnule, asta este procedura.” în timp ce verifică cu un aparat,
încep să mănânc „asta era, aveți un cod de la noi pe coperta din
spate.”
„nu se poate, mă îndoiesc că această carte
se vinde în magazinul dumneavoastră.”
„vă rog să înțelegeți, asta este procedura,
iar dumneavoastră aveți pe această carte un cod de la noi.”
mai trec 2-3 minute în care bărbatul cu aspect de molie și vestă
fosforescentă
se holbează la carte, o întoarce de câteva ori,
„se vede că ați citit din ea,
are și un semn pus”
concluzionează satisfăcut că a rezolvat cazul.
„domnule, eu vă cred, dar nu vă pot lăsa să plecați,
aveți un cod de la noi
și trebuie să așteptăm să vină un superior.” își face apariția o
femeie

durdulie cu o vestă de culoarea roșie cu un ecuson mare în
piept.

„e clar, are cod de la noi. trebuie să merg să verific la raion.”

„doamnă dragă, îi spun iritat,
magazinul dumneavoastră nu vinde astfel de cărți.

aș vrea să mă lăsați să plec, mai am treabă
și deja stau aici de zece minute.”

„domnule, vă rog să înțelegeți că asta este procedura. trebuie
să mai așteptați. avem cameră video și o să am probleme
cu șefii dacă vă las să plecați. „bine”, îi spun.

îi iau cartea din mână și încep să-i citesc un poem:

*i am a man of face like another is a man
of position or a man of hair. I take
things at their face value and the weight
of this world slides off
my face like a skier over snow...*

partea dreaptă

ne-am întâlnit din întâmplare în birt, m-a rugat să iau loc la
masă,
era singur, nu aştepta pe nimeni.
mi-a oferit o țigară, a comandat o bere,
apoi mi-a spus sec: mă lasă partea dreaptă,
anafura mă-sii, și a izbucnit în râs. uite, mâna dreaptă
am avut-o ruptă din cot, la picior am avut accidentul acela
oribil la piscină,
pe braț m-am ars urât și mi-a rămas cicatricea asta albicioasă
care te trimite cu gândul la un tatuaj scos cu laserul. ce să mai
vorbesc
despre plămânul drept care s-a oprit
odată cu ceasul de mână când m-am îmbolnăvit de pneumonie
în urmă cu vreo doi ani, ochiul drept este mai mic decât cel
stâng
și văd din ce în ce mai neclar cu el.

îl priveam tăcut de parcă aş fi avut în față un mulaj de ipsos
folosit în licee
la orele de biologie, cu organele, țesuturile roșiatice, vinișoare,
capilare, oasele craniului, jumătate de creier,
la vedere pe partea dreaptă.
am adăugat, ca să ne descriem puțin frunțile, ar trebui să citești
doar autori cu viziuni de stânga, să contrabalansezi oarecum
problema.

în noaptea aceea, cât mai rămăsese din ea, am visat mult.
îmi aduc aminte doar atât:
m-am trezit să merg la baie și când am dat să mă privesc în
oglină
am realizat că jumătatea dreaptă a feței nu mi se vedea.
m-am panicat și sudoarea a început să șiroiască
unde stătea scris pe partea lipsă a feței următorul text: *uite, orice
realitate care merită osteneala ți se dezvăluie prin intermediul
cuvintelor, restul lasă-l maimuțelor sau mușcatelor.*

în timp ce scriam *m-am trezit să merg la baie* a bătut cineva la
ușă. era administratorul care mi-a spus că vrea să verifice în
baia mare dacă nu cumva am vreo țevă spartă în masca de
sub chiuvetă. ne-am aplecat pe rând cu o lanternă și a avut
dreptate, țeava de apă rece din partea dreaptă a coloanei era
spartă, ploua în lumina călduță a lanternei ca un ochi de
găină pe perețele mucegăit de dincolo de țevi.

mă ridic din cadă,
în oglinda cu mâner
se reflectă tavanul neterminat

un cer verzui de rigips,
nori albi de glet.

alerg ud
tălpile lasă urme în praf

„n-ai dat cu aspiratorul nici azi”
„am aspirații mai mari”,
dar știu că mai mult decât să mă ocup de meșteri,
să cumpăr materiale de construcții și să mut obiecte
nu voi face nimic altceva.

„man scrie, atât, chiar
atunci când nu scrii.”

„omule, ieri am spart ușa de la intrarea în casă,
s-a futut broasca,
pe care am amânat să o schimb, apoi a trebuit
să găsesc soluții.
asta după ce am văzut moartă
o pisică pe care am mângâiat-o săptămâna trecută
lângă biserica. nu știu de ce

m-am gândit o clipă
la pupila dilatată
a lui david bowie.

am fost să vedem casa, ne-a plăcut, am cules nuci,
am văzut pisicile din vecini,
pe una am convins-o să coboare,
semn bun.

de trei luni ne-am mutat la casă,
au trecut
entuziasmul,
isteria, oboseala, sictirul.
acum știu, îmi pregătesc locul în care
voi muri.

cu o săptămână înainte de crăciun
fică-mea aleargă dintr-o cameră într-alta,
ara scoate decorațiuni din cutii

îi iau disperat din mână becuțele cu baterii și mi le înfășor în
jurul capului,
„te rog să îmi faci repede o poză
pentru care să primesc peste o sută de like-uri”
și dau mai tare volumul la piesa *We no who U R* a lui Nick Cave.

„tata acum să te vedem
cum zbori”, îmi sugerează fică-mea,

în timp ce eu dau scroll
cu privirile mamei ei înfipite în spate.

azi noapte am rămas fără curent,
un electrician disponibil
înainte de orice. am făcut foc în teracotă,
am dormit toți într-un pat ca șobolanii,
diminețã am făcut cafea la ibric
înjurând dependența de confort și curent electric.

am devenit un maniac,
zilnic mă plimb dintr-o parte în alta
a casei
număr imperfecțiunile, crăpăturile,
găurile din pereți, uneori le ating
de parcă în mâinile mele ar zace o putere tămăduitoare.

nucul din curte are ochi,
îi are pe toți.

am terminat de recondiționat un scaunel de lemn,
are inițialele meșterului și anul în care a fost executat
1948. cu un an mai bătrân decât tata.

patru ore am făcut curat, am scos din casă, pivniță și pod
tot ce au adunat oamenii aștia într-o viață
„stai liniștit, așa o să aduni și tu”
aș vrea să stau ca diogene în butoi

și să spun oricui se apropie de mine
dă-te la o parte că îmi iei din lumina soarelui.

m-am întâlnit cu v. și s.,
făceau grătare pe aragaz și beau cidru de mere.
„ce mai fac poeții celebri” le-am zis.
„ce să faci, grătare. dacă vrei cidru, ia-ți din geantă.”
„scrii prea din tine, ar trebui să depășești faza asta.”
„omule, anul ăsta o să debutezi în volum.”
„citești cărți afectate, e și asta o perioadă, te înțeleg.”
„aruncă tot ce ai scris până acum, ia-o de la capăt.”
a doua zi abia mi-am ținut capul în mâini
și m-am îndopat cu scobutil.

se pare că fac poze mai bine decât scriu.
„e ca și cum ai spune găsesc mai bine decât descânt,
înot mai bine decât mă scufund” îmi zice c.
„le încurc rău, în fotografie fac poezie, în poezie fac fotografie,
și nici în viața privată nu sunt mai breaz”

încep să mă simt un maestru al cumpătării o dată la câteva luni,
după lungi excese de cafea și alcool,
când bolesc jumătate de zi, vomit și mă mint
„ești un *loser*, mi-am imaginat altfel ziua de azi
cred că o faci intenționat să ne fuți weekend-urile.”

„o să treacă și faza asta, când simți un gol,
când crezi că n-ai nimic de spus”

„păsărica, pășărica”
și îmi afund disperat capul în pernă.

îl privesc pe electrician, un om banal, cu ochi spectrali
cum mâinile lui dizgrațioase au atâta dexteritate
în a mânui cablurile de curent sub tensiune,
„nu vreți să cobor siguranța?” îi spun
„nu,
nu-ți fie frică, astăzi vei fi cu mine înapoi
în confort.”

meșterii ăștia *the new god*

cer de rigips, nori de glet
îți șoptesc dimineața la ureche
ca pe o mantră.

CUPRINS

întro.....	9
***	10
moment biographic, nu merită relatat	11
***	13
***	14
chipuri familiare.....	16
***	17
în tren cu t. s. khasis	19
***	21
***	23
luni dimineață	25
de două ori	27
***	29
rem	30
***	31
barba	32
***	33
selfie.....	34
***	35
caniculă	36
***	37
încălțările	38
***	40
***	41
***	42
partea dreaptă	44
***	46

